No és cultura, la música en català?

A propòsit de la seva actuació, el passat mes de maig, al Terra Dolça de Sant Cugat, el cantautor de Xàtiva Feliu Ventura va fer unes declaracions molt interessants sobre l'estat de la cançó en català: En va fer d'optimistes i de reflexives.

D'una banda, va dir que 'després d'una feina molt dura que han fet molts solistes i grups durant els darrers vint anys per recuperar l'ofici, ara també comencen a aparèixer multinacionals que aposten per la música comercial en català'. Però, tot seguit, va advertir: 'Aquest és un fet que per si sol no salvarà la música en català. Possiblement salvarà alguns grups. El problema és que el que passa entre les cases dels creadors i el públic falla. Ens trobem amb governs que aposten pel llibre, perquè si no se'ls titlla d'incultes, però ningú no aposta per la música quan, de fet, és l'eina que històricament més ha donat per a la normalització de l'idioma i continua essent l'instrument més vàlid per potenciar el català. És una part de la cultura que cal potenciar però que, tristament, s'abandona. O no es potencia prou'.

Doncs té raó en Feliu Ventura. La plena consolidació d'alguns noms que tots tenim al cap no reflecteix la situació real, perquè la música en català és molt més que Quimi Portet o Antònia Font, posem per cas. Ara mateix hi ha moltíssims noms arreu dels Països Catalans que malden per fer-se un lloc en el mercat i que, malauradament, no aconsegueixen que les seves cançons sonin a la ràdio o a la televisió ni que se'ls contracti per fer concerts en directe. Les emissores que respecten les quotes governamentals de música en català són poquíssimes i, per tant, la seva invisibilitat és total. És un peix que es mossega la cua: si no sones ningú no et coneix, i si ningú no et coneix ningú no et contracta.

En aquest sentit, la situació actual és greu perquè el retall de pressupostos en cultura fa que els ajuntaments abandonin la contractació de músics en directe per a les festes majors. Hem de tenir en compte que els músics viuen de les actuacions, no pas dels discos. Ni tant sols Lluís Llach o Els Pets viuen de les vendes dels seus discos, ja que el marge de benefici que deixen per a l'autor és molt petit. Allò que de debò permet viure del seu ofici a Quimi Portet o a Antònia Font són els concerts. Per tant, hem de protegir la nostra música i els qui la fan perquè protegint-los a ells protegim la nostra cultura i també enriquim la nostra vida.

VÍCTOR ALEXANDRE és escriptor i periodista.

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/52677.html

Copyright 2024 Cugat.cat